

Mohammad Bakhsh, 1830–1907

Revner teppet, syr du det.
Hva skal du sy når skyene som skygger, sprekker?
Dør fienden, kan du overleve,
men dør din elskede, hvordan skal du leve?

Den sanne forelskelsen er møllens,
flammen lyser og den tiltrekkes,
etter det, ser du ikke møllen vende,
i kjærlighetens navn velger den å brenne.

Ser de de gule perlene (flammene),
med det samme flyr de mot dem,
flammene brenner, men de finner dem herlige,
og de røde rubinene finner de ikke verdige,
selv om de er vidunderlige.
Er ikke hjertets veier underlige?

Naken kommer mannen til jorden,
og for et liksvøp vandrer han.

Menneske, si ikke mitt, mitt,
forsvinne skal alt som er ditt,
du vil bli en haug av jord,
den dagen skjebnen fjerner deg fra der du bor.

I en tidlig alder – måtte ikke noen miste sine foreldre,
bli hos oss våre mødre,
stemødre blir aldri ens mor,
hør mitt sanne ord!

Min elskede forlot meg,
han viste at han ikke bryr seg,
mine øyne lengter etter roen,
men lang tid er gått, hvem skal bringe meg troen.

Etter deg er jegeren,
klar til å jakte,
du, dådyr som beiter fritt,
det som blomstrer, skal visne,
den som er født, skal dø.

Livet varer ikke mer enn noen dager,
du skal ikke ha med deg noe av det du lager,
hånden til profeten med kappen må du ta,
hvis det er paradiset du vil ha.

En synd ser min mor og far,
bort fra meg de vender,
men Herren tilgir, selv om Han ser hundre tusen synder.

En ren vei å se,
slipp fram det gledelige budskapet,
profeten skal tale vår sak,
oppnå frelse vil selv den som er svak.

Deres lovsang rensar,
hva skal jeg si deg, du ufornuftige,
i elven dykket jeg, den syndige,
renset ble jeg av den herlige.

Hele livet skal du tilbringe hjemme,
men hos dine svigerforeldre skal du det stedet glemme,
hvor mange mangler en mor klarte å gjemme,
klarer svigermor det med sin stemme?

Sønner er som søt frukt,
husets glede.
Ikke noe er like kjærte som en datter,
men i et fremmed hus høres hennes latter.

For foreldrene er døtres sorg tyngre enn sønnenes,
sønner forsømmer og drar brått,
mens døtre ønsker deg alltid godt.

De som ser flammen og lever,
slike møll trengs ikke,
helgenen ordner sakene med det gudgitte synet,
han trenger ikke engang å løfte på øyebrynet.

Trykktegn og vokaler og korte vokaler,
alt kom for å prise Dem,
hva vet de uvitende som ikke åpner hjertet for et fossende regn,
men de utvalgte begrep ved dem alle tegn.

Å se sin mester,
er som å se det hellige huset,
vi må utføre pilegrimsbesøket,
vær gudfryktig som en forelsket,
la oss komme av sted for å sette oss ved det huset.

Profetens etterkommere er Alis barn!
Å nevne deres manerer og utseende,
fjerner flere tusen synder,
alt smuss og skitt forsvinner.

De med stemme, taler,

og hva er det du taler,
de som traff sin elskede i sitt indre,
taler lavt og mindre.

Anstreng og strev deg, gi ikke opp,
en dag vil din lykke snu,
når tiggeren setter av gårde for å tigge,
vil Herren begeret fylle.

Det hjertet som er fylt med en glødende flamme,
der ser du denne saken framkomme,
her finner du kjærlighetens stamme.

Døden skal du lide,
du kommer deg ikke unna,
å svømme alene er ikke å være mann,
stor er du når du holder andres hode over vann.